

TÍÐINDI

EG FÁI ALDRIN NOKK AV FØROYUM

TRÍVIST VÆL Eg trívist væl ímillum suðuroyingar og eg verði aldrin troyttur av Føroyum, sigur danskarin, Jens Anton Filtenborg, sum nú hevur verið á Tvøroyri sum kommunulækni fyri 50. ferð

Áki Bertholdsen

– Arbeidsumstøðurnar hjá kommunulæknum eru betri í Suðuroynni enn tær eru flesta aðrastaðni í Føroyum, og tær eru eisini betri enn tær eru flesta staðni í Danmark.

Tað sigur danski kommunulæknin, Jens Anton Filtenborg, sum er mestsum fastur avloysari í kommunulæknaviðtalinum á Tvøroyri.

Og tað er ikki yvir at dylja, at hann trívist serstakliga væl her, tí nú hann aftur hevur verið kommunulækni á Tvøroyri hesar báðar fyrstu vikurnar í mars, er hetta 50. ferð, at hann er her sum avloysari.

Og nú hann hevur verið her so ofta, er tað eisini hvørt mansbarn í norðaru helvt í Suðuroy, sum kennir henda fryntliga og týdliga læknan, sum vanligi bara verður kallaður Filtenborg.

Bæði hann og konan eru kommunulæknar, og í fleiri ár høvdu tær viðtalu í Kolding. Men í 2005 søgdu tey bæði seg úr sínum fasta starvi, og síðani hevur hevur hann verið avloysari runt umkring.

Men honum dámar best at vera á smáplássum, so umframt at vera fastur fusur á Tvøroyri, hevur hann eisini verið í avloysarastarvi sum

kommunulækni á fleiri donskum smáoyggjum

Ein serlig grund

Fyrstu ferð, Filtenborg kom til Føroya var kortini ikki í arbeidsørindum, tí tað var á eini privatar vitjan í 1992, og so gingu 10 ár til hann var aftur í Føroyum, og tá kom hann higar at vera við á einum skeiði fyri læknar.

– Men í 2006 kom so tankin, at nú vildi eg fegin sleppa til Føroya at arbeiða. Eg setti meg í samband við heilsu- og myndugleikan í Føroyum at vita, hvørjir møguleikar eru, men eg legði dent á, at eg vildi sleppa til Suðuroyar at vera lækni, sigur Filtenborg.

Og tað var ein heilt serlig orsök til at hann vildi sleppa til Suðuroyar. Orsøkin var, at í 1972, tá ið hann var um at vera liðugur við lækni, datt hann fram á eina lýsing, har tey søktu eftir vikari til Suðuroyar Sjúkrahús.

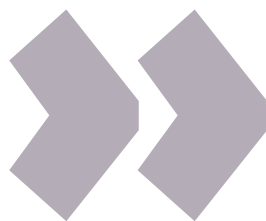
– Eg søkti starvið á Suðuroyar Sjúkrahúsi, men eg søkti eisini tiggju onnur stórv í Danmark. Men eg fekk bara eitt aftursvar, og tað var eitt pent bræv aftur frá einum yvirlækna á Suðuroyar Sjúkrahúsi, har hann takkaði fyri umsóknina, men at ein annar umsøkjari tíverri var settur í starvið,

minnist Filtenborg.

Men tað merkiliga var, at tann sum hevði fingið starvið, var Signar Dam, sum eisini hevur verið kommunulækni á Tvøroyri í eitt mannaminni, og sum Filtenborg sostatt hevur arbeitt nógv saman við.

– Tað hava vit mangan flent at síðani, sigur Filtenborg.

Men tá ið hann so aftur fekk brell at koma til Suðuroyar at arbeiða í 2006, var úrsliðið, at hann fekk starv sum avloysari á Tvøroyri í trýggjar mánaðir. Og honum hevur dámað so mikið væl á Tvøroyri, at hann hevur ikki hugsað um at fara aðrastaðni í Føroyum at arbeiða.

**Tað luktar
ræðuligt, men
tað smakkar
fantastiskt**

Trívist avbera væl

Filtenborg sigur, at fyrstu tíðina, hann kom til Tvøroyrar at arbeiða, skuldu kommunulæknarnir eisini vera til taks á skaðastovuni á sjúkrahúsinum.

– Tað var strævið, tí tað var nógv náttararbeiðið. Men mær dámdi ómetaliga væl, tí eg var væl móttikin, arbeidsumhvørvið var gott, og starvsfólkinu fóru bæði fitt og dæmlikt at arbeiða saman við, sigur hann.

Og tað eru fyrst og fremst arbeidsumstøðurnar, starvsfólkinu og vinfólkinu, sum fáa meg at koma aftur ferð eftir ferð– og so trívist eg eisini væl saman við hinum kommunulæknanum, Signari Dam, sigur Filtenborg.

– Somuleiðis trívist eg eisini avbera væl í millum suðuroyingar og í Suðuroynni. Mær dámar fólki, mentanina og nátturuna. Eg verði aldrin troyttur av Føroyum, leggur hann afturat.

– Og við tíðini eru vit komin at kenna fleiri og fleiri fólk, og vit hava fingið fleiri vinfólk á Tvøroyri, leggur hann afturat.

Ger tað nógv lættari

Eitt, sum sjúklingar, sum fara til Filtenborg, leggja merki til, er, at hann minnst ikki bara

tey aftur, og hvat feilt teimum fyri fleiri árum síðani. Hann kennur eisini alla familjuna hjá teimum.

– Eg havi altíð verið áhugaður í familjuviðurskiftum og nú eg havi verið her so ofta nú, eri eg komin at kenna, ikki bara sjúklingar, men eisini familjurnar.

– Eg haldi, at sum lækni er tað ein stórur fyrimunur at kenna familjueingarnar hjá sjúklingum, tí tað kann gera tað lættari at greina sjúkurnar, leggur hann afturat.

Og honum dámar væl at fáast við føroyskar sjúklingar.

– Eg haldi ikki, at føroyskir sjúklingar sum so, eru meiri myndugleikatrúgvir enn onnur. Men gevur tú einum føroyskum sjúklingi eina góða forkláring, verður hon góðtikin, og so verða avtalurnar um viðgerðir eisini hildnar, og tað ger tað nógv lættari at arbeiða, sigur hann.

– Men tá er tað nettupp eisini ein fyrimunur, at lækni og sjúklingar kenna hvønn annan, heldur hann. Í so máta líkast føroyingar nakað fólkinum á smáoyggjunum í Danmark, leggur hann afturat.

Men so hevur hann eisini lagt eitt til merkis afturat, og tað er, at eg sjúklingar í Føroy-